

Tunadalskyrkan 130804

”Nådens gåvor” 1 Kor 12:4-11

”Den helige Ande skickar överraskande budbärare” – Ja så löd rubriken på ett blogginlägg som jag råkade hitta på internet. En man med en sjukdom som ibland hålls i schack, ibland måste behandlas hade hamnat i en svacka, och kände att han tappade livsmodet totalt, och träffade en god vän. De skulle planera något, men som ofta i ett samtal gled samtalet in på olika frågor, och mannen beklagade sig över hur han tappat livslusten. Den gode vännen svarade honom: du borde tänka på det du har, vackert hus, en vacker trädgård, en trevlig fru, goda vänner, en församling du trivs i. Sedan fortsatte samtalet med annat. Och så skildes de åt. Mannen reflekterade sedan över det som sagts och skriver så här: Jag insåg att min vän utan falsk sentimentalitet påminde mig om att jag fullständigt glömt bort att tacka för allt gott jag har och bara koncentrerar mig på det som varit svårt. En riktig ynkepynk. Jag är säker på att min vän agerade som budbärare från Gud och den helige Anden hjälpte mig att förstå det korta budskapet”.

Skulle vi kunna säga att den här händelsen beskriver vad som händer när någon av nådegåvorna tex ”att meddela vishet” är i funktion? Förmodligen inte vid första anblicken, och jag tror att den gode vännen skulle blivit mycket förvånad om någon sagt till honom att han just nu fick del av en av andens gåvor. Men kanske krånglar vi till det alltför mycket och tror att det måste vara på ett speciellt sätt eller i en speciell situation gärna i kyrkan för att det ska vara rätt! Kan det inte vara så att den helige ande vill använda oss mitt i vardagen, mitt i det vi möter och att det inte alltid behöver vara så märkvärdigt?

Här på bordet ser vi ett antal paket. Dessa är gåvor som ägs av det gudomliga, och delas ut av det gudomliga.

Ibland brukar de delas in i Faderns gåvor, sonens gåvor och den heliga andens gåvor: Faderns gåvor står det om i Rom 12: 6 profetisk gåva, tjänandets gåva, undervisningens gåva, tröstens gåva, gåvan att frikostigt dela med sig, att vara nitisk som ledare, att visa barmhärtighet. Syftet är att vara till för varandra.

Sonens gåvor talas det om i Ef 4:11, apostlar, profeter, förkunnare, herdar och lärare. Ändamålet är att göra de heliga (alltså de kristna) mer fullkomliga så att de kan utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp.

Andens gåvor i 1 Kor 12 har som avsikt att bli till nytta i Kristi kropp: att meddela vishet, att meddela kunskap, tro, gåvan att bota, kraft att göra under, att tala profetiskt, att skilja mellan olika andar, tala tungotal att tolka tungotal.

Alla gåvorna och tjänsterna är till för varandra, för att fylla behov, för att hjälpa varandra att växa, att komma i funktion, för att vara en fungerande del av helheten.

De här gåvorna sa jag ägs av fadern, sonen och den helige anden, och det innebär att vi inte kan göra anspråk på en enda av dem, utan anden ger åt var och den så som den själv vill skriver Paulus.

Och då tror jag det är så här att anden ser ur ett annat perspektiv än vi gör. Han ser den här människan A som har behov av olika slag, och det kan handla om både praktiska och andliga behov, och så ser han att här finns en människa B som han skulle kunna använda, som är öppen för Guds vägledning och vill gå hans väg. Och så leder anden till ett möte mellan de båda människorna, Låt oss säga att A är sjuk, och behöver lite extra hjälp och stöd. Då kan anden säga till B; nu ska du be för A, och så ges gåvan att be, att bota, kanske också att få tro för att Gud vill gripa in, och något sker i mötet. Kanske har anden lagt ner den gåvan att användas fler gånger hos B, men det kan också vara så att det är just vid det tillfället gåvan är i funktion. En annan situation kan vara att A har behov av praktisk hjälp eftersom det kört ihop sig och det inte finns krafter att ta tag i det som behövs. Då kan B på ett speciellt sätt få gåvan att tjäna, eller gåvan att visa barmhärtighet och stötta och hjälpa A. Men förmodligen är det också en del av B:s personlighet som förstärks och tas i anspråk av den helige ande, så att Jesus kan bli synlig på många olika sätt, mitt i vår vardag.

Anden vill använda oss i sin tjänst för varandra, så att det blir till nytta som 1 Kor säger. I bibelöversättningen *The message*, en tolkning till modernt språk av bibeln står det: *Olika gåvor delas ut av Gud överallt, men alla har sitt ursprung i Guds ande. Olika tjänster för Gud utförs överallt, men alla har sitt ursprung i Guds ande, Olika uttryck för Guds kraft är verksamma överallt, men Gud själv ligger bakom dem alla. Alla får något att göra som visar vem Gud är: alla är med och alla drar nytta av det. Anden delar ut alla möjliga slags förmågor till alla möjliga slags människor. Mångfalden är underbar!*

Och allihop har vi del av något eller mycket av detta. Vi är gåvor till varandra, med våra personligheter, våra olika talanger och

utbildningar. Vilken rikedom vi har om vi börjar lägga allt tillsammans. Och så vill anden använda oss genom att utrusta oss ännu mer. Paulus avslutar sitt kapitel om nådegåvorna och Kristi kropp med att säga Sö”k vinna de nådegåvor som är störst”, och så väntar man sig en slags manual för hur det ska gå till.

Men Paulus ger ingen sådan utan i stället visar han på det som måste vara grunden för alltihop – kärleken. För utan kärlek – om det bara är för egen vinning, eller för eget nöje, för att tillfredsställa vårt behov av visa vad Gud gör, då blir det fel: *Om jag talar både människors och änglars språk (ex tungotal) men saknar kärlek är jag bara ekande brons, en skrällande cymbal, Och om jag har profetisk gåva och känner alla hemligheterna och har hela kunskapen och om jag har allt tro så att jag kan flytta berg, men saknar kärlek är jag ingenting. Och om jag delar ut allt jag äger och om jag låter bränna mig på bål men saknar kärlek har jag ingenting vunnit.*

Det handlar om attityd och inställning från vår sida. Gud vill inget hellre än att vi ska använda alla de gåvor han ger oss, men han vill att det ska ske i samverkan med honom så att han inte glöms bort. Kärleken har sin grund i det han gjorde för oss när han kom till världen och dog för vår skull, och som vi när vi tror på honom får bejaka. Och det innebär också att vi låter oss påverkas av honom, för att vi ska bli mer lika honom och får del av allt det han har, och att han undan för undan vill låta sin kärlek bli mer och mer synlig i vårt liv. Inte främst genom gärningar utan för att vi har en relation till honom vilket gör att vi blir mer lika honom. Och då kan gärningarna bli en konsekvens av det.

För vad innebär den kärlek han vill ge oss? låt mig använda the messages översättning igen: *Kärleken ger aldrig upp. Kärleken bryr sig mer om andra än om sig själv, Kärleken vill inte åt det den inte har. Kärleken spänner sig inte, Den gör sig inte märkvärdig. Den tränger sig inte på. Den tränger sig inte före, Den håller inte på att gå upp i limningen, Den håller inte räkning på andras fel. Den har inget till övers för orättvisan, men den firar när sanningen segrar, står upp i alla väder, litar på Gud i alla lägen, ser det ljusa i alla situationer ger sig aldrig någonsin utan kämpar in i det sista.*

Ingen av oss kan ta sig detta själv, men i närheten av Jesus kan vi förvandlas, kan vi få stöd och hjälp och nya möjligheter. Och så får vi också ta Paulus uppmaning på allvar: Sök vinna de nådegåvor som är störst:

Gåvorna delas ut av anden, men vårt ansvar är att be om dem, för om vi gör det, så öppnar vi också upp för att ta emot. Tyvärr har det genom åren blivit många missuppfattningar och missbruk av andens gåvor, och man har haft lätt att dela upp människor i A- och B-lag beroende på vilken eller vilka gåvor man har haft eller inte haft. Detta har skapat många sår, och det kan vara svårt att tänka tanken att man själv skulle söka en gåva. Men utifrån den mångfald som finns när det gäller gåvorna, så tvingar sig Gud aldrig på, men han vill ge och vill utrusta oss med varandra och med sina gåvor och möjligheter.

Att söka nådegåvorna är att säga till Gud: jag vill stå till ditt förfogande. Använd mig som du vill. Ibland kan vi behöva få höra andra säga: Jag tror att du har den eller den nådegåvan. För det är ju inte alla som är så uppenbara som t ex tungotalet. Och så kan vi få uppmuntra varandra och det kan bli en viktig upptäckt: Ja, men det är nog den gåvan jag har. Låt mig få använda den mer och mer.

Det finns olika sätt att söka nådegåvor: Ett säger: Den här skulle jag vilja ha, det kan vara bra, det kan vara en hjälp för mig, eller vilken motivation vi nu har. Ett annat säger: Vilka behov finns det i min närhet som mina gåvor skulle kunna bli till nytta för? Finns det människor i nöd, finns det många sjuka, finns det behov av förbön, finns det behov av undervisning, och så be Gud om gåvor utifrån det, för att kunna bli till nytta för den situation som vi har omkring oss.

Det ena är nog inte mer rätt än det andra, för Gud har inga begränsningar när han ger sina gåvor, men ibland kan det vara befriande med ett vidare perspektiv än mitt eget, och att få se att jag med alla mina svagheter och egenheter kan få vara en resurs för någon annan, oftast utan att jag själv vet om det. Och då kan jag också få vara med om det motsatta att någon annans gåvor kan få bli till hjälp för mig.

I slutet av semestern så hade jag många tankar inför det nya verksamhetsåret som ligger framför, och jag bara kände att jag behövde någon slags hälsning från Gud innan jag skulle börja arbeta igen. Jag skulle handla hem mat och när jag åkte till affären bad jag: Gud låt någon/någonting få bli en hälsning från dig. När jag hade handlat klart och kom hem, hittade jag ett papper på köksbordet. Det var ett månadsbrev med bibelundervisning som kommer varje månad från en pastor i bekantskapskretsen, och som jag inte hade läst innan. Jag började läsa och allt det som stod blev den hälsning jag just då behövde.

Han hade ingen aning om mina behov, och hade jag läst den någon vecka innan när det kom hade det förmodligen inte mött mig på samma sätt som nu. Skulle man kunna säga att hans gåvor att skriva och undervisa var andens gåva till mig just då? Att A och B fördes samman och den heliga ande fick möjlighet att göra sitt verk, på samma sätt som i den berättelse jag började predikan med? Ingen av oss visste om den andre, men Gud verkade i oss båda två.

Gud vill använda oss och ge av sina gåvor för att vi ska bli till nytta, för att vi ska kunna bygga upp varandra i olika situationer. Ibland märker vi det, lika ofta märker vi det inte. Som jag så förut så får vi uppmuntra varandra och använda de gåvor vi fått, och kanske också dem vi får ibland i hans tjänst, för att han ska kunna bli känd och trodd. Och var någonstans om inte i den trygga miljön i församlingen ska vi lära oss använda dem? För det är ju med gåvorna som med mycket annat att vi behöver träna oss så att de blir mer och mer funktionella. Om jag tror att jag har ett ord från Gud till någon annan, ett kunskapens ord, en profetia, vet jag ju inte om det är rätt förrän mottagaren bejakar det; om jag vill be för någon annan till helande, vet jag vet inte om det fungerar om jag inte provar. Om jag plötsligt märker att jag förstår när någon annan talar tungomål, så kan det vara en viktig gåva i församlingen, för det står att man inte ska använda tungomålet i församlingens mitt om inte det finns någon som kan uttyda det.

Vi får vara Guds medarbetare och använda hans utrustning och alla hans resurser!!

AMEN